

STEVANYIK ANDRÁS

Az olimpiák és Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegye

II. rész

Az idő múlása, más rendezvények fénye lassan elhomályosítja, milyen gigászi erőfeszítéseket követelt a 32. nyári olimpia és a 16. paralimpia megvalósítása. Tokió minden akadályt legyőzve teljesítette vállalását: nem szakadt meg az olimpiai mozgalom folyamatossága. Üres lelátók, drákói szigor, a japánok állandósuló tiltakozása ellenére mindkét játékot becsülettel megszervezték. Pedig szinte emberfeletti anyagi és erkölcsi áldozatot kellett hozniuk a siker érdekében.

Közismert, hogy a Covid-19 vírus pusztító támadása miatt egy évet csúszott mindkét játék. Sőt hosszú hónapokon át kérdőjelessé vált a megrendezhetősége. Nemcsak a soron következő állomás megléte, hanem az olimpiai mozgalom túlélése került veszélybe!

Az olimpia hiába a világ legismertebb, legnagyobb becsben tartott eseménye, de a jövője napjainkban erősen függ a befektetőktől, a médiától és a népek bizalmától. Szerencsére kedvező állásba fordultak a csillagok, és a fény eljutott a „felkelő nap országába.” Immár második alkalommal, hiszen 1964-ben Japán volt az első ázsiai ország, amely befogadta a mozgalmat.

Így a 2020-ban elkezdett tanulmányunkat¹ kiegészíthetjük, illetve befejezhetjük újabb információkkal: egyrészt a fenti két viadalon résztvevő vármegyei sportolók eredményeivel, másrészt az első rész megírása után megismert újdonságokkal. Minden tanulmány, dolgozat másodlagos sikere az, ha hatására felszínre kerül(het) nek addig elrejtett – a témához tartozó – kiegészítések. Netán pontosítások, amelyek hitelesebbé teszik az anyagot. Kivételes helyzet, mikor a szerző annak örül, ha munkája mások közbevetéseivel válik teljesebbé.

A most közölt dolgozatban rögzíthetjük és helyére illeszthetjük a legfrissebb tokiói eredményeket, majd következnek a 2020–2023 között felszínre került adatok. Hála a sorsnak, több fontos pótlással gazdagíthatjuk a vármegyei sportolók sikerlistáját. Végül jelzesszerűen érintjük azt az ingoványos területet, ami a mai vármegyénk határait feszegeti. Egy kis kitekintést nyújtunk a hajdani Szatmár, Bereg és Ugocsa legjobb magyar származású sportolóinak olimpiai teljesítményéről. Jól tudjuk, hogy sikereiket

¹ STEVANYIK ANDRÁS: Az olimpiák és Szabolcs-Szatmár-Bereg megye. Szabolcs-szatmár-beregi Szemle, 2020. 3. sz. 75–93.

más országok színeiben érték el, de nem baj, ha ezekről a megcsonkult részeknek is van tudomása. Kis kiterőként elidőzünk a nem vármegyebeli, de hozzánk mégis kapcsolódó olimpikonok bemutatásával. Zárásként megpróbálunk hiteles mérleget vonni kiválóságaink évszázados teljesítményéről. Az eddig lezajlott 32 nyári, 23 téli, a 3 ifjúsági olimpián és a 16 paralimpián kutatásaink szerint 120–140 vármegyebeli sportoló képviselte színeinket, vannak, akik több alkalommal. A legfényesebb sikereket elért, legmagasabbra jutott bajnokok névsorát majd a végén összegezzük.

I. Tokió – 2021

Az új évezredben rendkívül megnehezedtek az olimpiára kijutás feltételei. A minden sportágra kiterjedő, alaposan kidolgozott kvótarendszer bizonyította, hogy már a részvétel is komoly fegyvertény! Közhelyszerűen eddig is gyakran ismételtgettük, de egyre jobban kidomborodik ennek valóságtartalma. Nagy dicsőség, hát még a pont- vagy éremszerzés! Ezek ismeretében sok vármegyebeli olimpikon szereplésére most nem számíthatunk. Az elmúlt három olimpián összesen 9 versenyzőnk képviselte régióinkat.

A magyar küldöttségbe kerülést nehezítették a hazai megmértetések, majd a bizonytalan helyszínű és időpontú pontszerző nemzetközi versenyek, a járvány okozta megbetegedések, karanténok, visszalépések. Elsősorban az atlétáinknak volt most is a legnagyobb esélye. Közülük HELEBRANDT Máté (1989–) gyalogló vívta ki a jogot az utazásra. Milyen szép lett volna, ha feltörekvő fiatal tehetségeink – pl. Szikszai Róbert diszkoszvető vagy Bakosi Béla magasugró – vele tarthattak volna. Csupán hajszálak, centiméterek hiányoztak a bravúrhoz.

Helebrandt az 50 km gyaloglásban a 17. helyen végzett. Ebben a „gyilkos” sportágban a pokoli hőségben és a hatalmas mezőny szorításában kiemelkedő teljesítmény volt tőle az elért eredmény. Ne felejtsük: a fiatal atlétának ez már a harmadik olimpiája, fokozatosan javuló helyezésekkel.

A szülőváros, Nyíregyháza közvetlenül csak öt búcsúztatta a nyári olimpiára, de a vármegye képviselőjében még volt kinek izgulnia. (Az első részben meghatároztuk, hogy milyen szempontokat követünk a vármegyebeli sportolók besorolásánál.)

Így még véletlenül sem hagyhatjuk ki a szintén nyíregyházi FUCSOVICS Márton és a nyírbátori MAJOROS Bence nevét, akkor sem, ha a világjátékokra már más város és egyesület tagjaként készülhettek. Fucsovics Márton (1992–) lassan egy évtizede a teniszvilág elitjéhez, a TOP-ista első harmadához tartozik. A magyar válogatottban is alapember, meghatározó pont. Az ifjúsági olimpián 2010-ben Szingapurbán pályára lépett, és nagy lelkesedéssel várta a felnőttek közötti bemutatkozást. Hiába. Egy kiújult vállsérülés megakadályozta versenyzését. Csak a részvétel lehetősége adatott meg számára. „Ütős” kis csapatunk másik oldalán Majoros Bence asztaliteniszező (1997–) két fordulóig jutott az ázsiaiak által uralt sportágban, az ázsiai ötkarikás játékon. Ott otthonosan csak a japánok és a kínaiak mozoghattak. Mégis, akár ajándéknak is fel foghatta a részvételt, hiszen kint ünnepelhette a 24. születésnapját.

Időrendben néhány héttel a nyári után következett a paralimpia. Minket két kerekesszékes vívó képviselt: TARJÁNYI István teljes mértékben, VERES Amarilla (1993–) pedig

áttételesen. Néhány éve még mindketten az NYVSC klubban edzettek, aztán Amarilla fővárosba igazolt. 2016-ban még nyíregyházi színekben szerzett Rióban bronzérmet a párbajtőrscapatban, második olimpiáján jutott a csúcsra. Egyéni aranyérmet nyert ugyanebben az ágban. Sikerében nyilván benne van a szabolcsi vármegyeszékhelyen végzett munka is. Felülírhatatlan diadalát mi is kitörő örömmel fogadtuk. Tarjányi (1978–) első alkalommal vett részt paralimpián. Nem jutott olyan magasságba, mint Amarilla, de azért kardvívásban sikerült egy 8. helyet elérnie.²

II. Kimaradt olimpikonok

Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegye és az olimpia kapcsolatát bemutató korábbi írásunkban az innen induló vagy idekötődő sportolók eredményeit próbáltuk számba venni. A teljességre és áttekinthetőségre törekedtünk annak tudatában is, hogy évtizedes fehér foltokat nem lehet hibátlanul eltüntetni. Sőt reménykedtünk, hogy a tanulmány hatására új információk teszik majd még teljesebbé összegzésünket. Így is lett!

A véletlennek köszönhető, hogy több kiemelkedő sportember került látóköriünkbe. Kezdjük a dobogó legfelső fokáig feljutó HÓDOS Imre (1928–1989) birkózóval. Egy Kálmánházáról készült helytörténeti könyv³ lapjain a következő idézet olvasható az örökös birkózó bajnokról: „Hódos Imre 1928. január 10-én Kálmánházán született. Hajdúnánáson anyakönyvezték. Az akkori tanoncok (inasok) elmondása alapján már 4–5 éves korában kiemelkedő tehetségnek mutatkozott. A kálmánháziak élénken emlékeznek az örökmozgó, erős felépítésű, »vasgyúró« fiúra. Édesapja bogárnér kerékgyártó mester volt Kálmánházán, édesanyja varrónőként dolgozott... Kálmánházán járt elemi iskolában, itt az óraközi szünetekben birkóztak, verekedtek. Az erős felépítésű fiú kivívta osztálytársai tekintélyét. Bátor, ambícióval megáldott, ügyes fiú volt.”

Sportkarriere már Hajdúnánáson kezdődött, és Debrecenben teljesedett ki. Rangos hazai és világversenyegek bajnoka lett. Többek közt három olimpián is szerepelhetett. Ezek között a legsikeresebb az 1952-ben Helsinkiben kiérdemelt aranyérem. Így tudtuk meg egyértelműen, hogy még egy bajnokkal több szerepelhet listánkon. A szülőfölddel megmaradt kapcsolatát az is igazolja, hogy az 1970-es évek végén edzőséget vállalt Nyíregyházán az NYVSC-nél.

HEGEDŰS István (1924–1956) a legösszetettebb sportágban, az öttusában szerzett babérok. Meglepő, hogy a nyírségi vármegyeszékhely, a bujtosi tavak milyen sok kiváló pentatlonost indítottak útba. Fityulát – ez volt Hegedűs István beceneve – eleinte csak szűkebb pátriájában csodálták sokoldalúsága miatt, majd országosan ismert bajnok lett. Akik a nyíregyházi piaccsarnok felé járnak, a Rákóczi út közepén egy márványlapot láthatnak. Egykori szülőházát jelöli az emléktábla, rajta a hajdani papír húszforintos rajza. A kimunkált, erős testű férfialakhoz ő állt modellt. Élete, sportteljesítménye is modellé vált sok fiatal számára. (Gondoljunk csak a szintén Nyíregyházáról indult öttusázó utódokra, Balczóra és Mónára.) A tragikus halála is

² MÁN LÁSZLÓ: Igen ízllett az ázsiai. Kelet-Magyarország, 2021. 204. sz. 10.

³ Kálmánháza története. Szerk. Nagy Tamás. Kálmánháza, 2013.

felejthetetlené teszi alakját. Az 1956-os forradalom legelején egy ávós golyója eltalálta. Nem volt semmi köze a kialakuló szabadságharchoz, épp edzésre sietett. Rosszkor volt rossz helyen, egy embertelenül rossz korban. Most mégsem ezek miatt idéztük ide személyét. Sikerekben gazdag, drámai végű életútja, eddig úgy tudtuk, nem kötődött az olimpiai játékokhoz, aztán egy újságcikk módosította ismereteinket: „1948-ban magyar öttusabajnok, két évvel később csapatban is aranyérmes. Négy évvel később teljesült élete nagy vágya: ott lehetett a Helsinki olimpián.”⁴ Ezek után tehát joggal sorolhatjuk olimpikonjaink közé. Tartalékként, kerettagként, de ott lehetett azon az ötkarikás játékon. Ott, ahol Magyarország minden idők legjobb teljesítményeként 42 éremmel harmadik (!) lehetett a nemzetek közötti nem hivatalos pontversenyben.

GULÁCSY Mária (1941–2015) vívó és a vármegye a kétezres évek elején talált újra egymásra. Addig párhuzamosan, szinte egymástól függetlenül teltek a mindennapok. Mária egy jeles beregi nemes családba született Beregszászon. Az ukrán front előre nyomulásakor, „1944 őszén Budapestre menekültek, majd a főváros ostroma után Gulácsra tértek vissza. Általános iskolai tanulmányait Mátészalkán kezdte meg, de a felső tagozatot már Budán végezte el.”⁵ Ott lett tanár, és világhírű válogatott vívó. A hatvanas években ért fel a csúcusra, kétszeres világbajnok és olimpiai ezüstérmes törvívó lett (1968, Mexikó). Az otthoniak gulácsi falunapokra mindig szeretettel meghívták, és a közeledés kölcsönössé vált „büszke gulácsi Gulácsynak” vallotta magát.

Érmet ugyan nem kapott, de sportolói és emberi magatartásával nagy elismerést szerzett magának STRÉHLI Ildikó atléta, bobversenyző, íjász. Ráadásul téli olimpiai részvétellel írta be magát a magyar sporttörténelembe. Ő lett a „Bobhercegnő”. 2012-ben Kürti Évával Salt Lake Cityben 13. helyen végeztek. Kevesen tudják, illetve kevesen emlékeznek rá, hogy Ildikó évekig tanult a nyíregyházi főiskola testnevelés szakán. Vujity Tvrtko riporter, író tette közkinccsé, hogy milyen ádáz küzdelmet folytatott a rátámadó halálos betegség legyőzésére, hogy tudott ennek ellenére nagyot alkotni, példát mutatni a sport területén is másoknak.

Említsük meg BORNAMISSZA Barnabás (1915–1985) nevét, akinek emlékét elsősorban szülőfaluja, Tiszadada tetté ismertté. 2004-ben emléktáblát állítottak tiszteletére, miszerint a magyar rúdugró bajnok részt vett az 1936. évi berlini olimpián. Bár ottani eredményeiről nem találtunk adatot, de fogadjuk el lelkes tiszadadai utódainak közlését. Ahogy emlékezzünk meg röviden azokról, is akik nagyon közel kerültek az olimpiai szerepléshez, de a sors nem volt kegyes hozzájuk. Tagjai lehettek a nagy viadalra készülő magyar válogatott keretnek, de az utazók közé már nem jutottak be. A tanulmány első részében már megemlítettünk néhány szabolcsi sportolót – pl. a nyírbátori Kirchoffer Károlyt vagy a nyíregyházi Pivnyik Gyulát – de a sor még bővíthető. A nyíregyházi tornász, Surányi Imre és klubtársa, Stróbl Ilona 1936-ban maradt le a vonatról, de a későbbiekben is előfordultak hasonló esetek. 2016-ban pedig a szintén nyíregyházi úszó reménység, Reményi Ármin szenvedte el a kizárás kínjait. A

⁴ KOVÁCS GYÖRGY: A modell halála. Emlékek a Bujtosról indult Hegedűs Istvánról. Kelet-Magyarország, 1991. okt. 22., 248. sz., 16.

⁵ PATAK GÁBOR: A gulácsi Gulácsy. Kelet-Magyarország, 2007. szept. 14., 215. sz., 6.

magyar úszószövetséget terheli, hogy hibás nevezés miatt végül csak láthatta, de nem küzdhette végig a riói olimpiát.

Megérdemlik azok is a megemlékezést, akik edzőként, szakvezetőként elősegítették a kiváló szabolcsi, szatmári, beregi sportolók szereplését. A szerencsésebbek alkalmanként elkísérhették tanítványaikat a nagy megmérettetésre. Közülük kiemelkedik dr. Pikó Károly (1952–2018) sportorvos, aki az atlétikai különítmény – olykor az egész magyar küldöttség – orvosaként vehetett részt 25 éven át a játékokon. Esetenként az utazó küldöttség tagja volt Glüchmann Pál (súlyemelés), Orendi Mihály (atlétika), vagy Vajda Tamás (úszás) is.

III. Egy kis kitekintés

Az újkori magyar történelem viharos változásai, a hatalomgyakorlás egyoldalúsága a rendszerváltozásig nem tette lehetővé, hogy magunkénak érezzük, számon tartsuk az elszakított vármegyérészek életének alaposabb megismerését. Még a politikailag semleges sportvilágban sem. Nem foglalkoztunk sikereikkel, kudarcaikkal. Elhallgatták ezeket határainkon belül és túl, pedig a hajdani Szatmár, Bereg és Ugocsa nagyobbik felén is születtek említésre méltó eredmények.

Természetesen a történelmet, sőt a hétköznapi történelmét sem szabad átírni, kisa-játítani, de azzal aligha ártunk, ha néhány ottani olimpikonra felhívjuk a figyelmet.

Szatmárnémeti (Nyíregyháza testvérvárosa) egyik büszkesége STAHL JENCSIK Katalin világbajnok törvívó, aki 1968-ban és 1972-ben is bronzérmeket nyert Mexikóban, illetve Münchenben. Később is kijutott ötkarikás játékokra – összesen öt alkalommal –, de már több érem nem gazdagította. Nagykárolyból NEMES Ferenc szerepelt szépen az 1936-os berlini játékokon. Nagybányának BIRTALAN István, a „zsibói bölény” kézilabdás hozott dicsőséget: 3 olimpián két harmadik hely. Szatmár vármegye határainak közvetlen közeléből Besztercéről indult SZABÓ Gabriella atléta, aki egészen a dobogó tetejére „futott” 2000-ben.

Kárpátaljáról még a csehszlovák, majd szovjet és még később az ukrán bajnokságig is nehéz volt elérni. Szinte csoda kellett, hogy innen távolabbra is eljusson valaki. A csoda ismereteink szerint csak VARGA István munkácsi és SZABÓ József ungvári labdarúgóknak sikerült 1972-ben a szovjet olimpiai válogatott tagjaként.

IV. Kedves társutasok

Tanulmányunk mindkét felében koncentrikus körök szerint igyekeztünk felfejteni vármegyénk és az ötkarikás játékok bonyolult hálózatrendszerét. A belső mag, a legfontosabb természetesen a különböző olimpiákon résztvevő sportolók köre volt. Ezen belül is a ma még tekintélyesebb nyári játékok, majd a téli, a paralimpiai és ifjúsági olimpiákon szereplők következtek.

A második körben pótoltuk az időközben felmerült újabb neveket – pl. Hódos Imre – hiszen nélkülük meg sem közelíthettük volna a teljességet.

A magtól eltávolodva érintettük a mai vármegyehatáron túli, de valójában szatmári, beregi sportolók teljesítményét. Igaz, más országok színeiben, más körülmények között felkészülve érték el sikereiket, de magyarok ők is.

Végül fontosnak tartjuk megemlíteni azokat a volt olimpikonokat, akik jóval később, laza szálakon, de mégis valamennyire hozzánk is tartoznak. Nem soroltuk, és nem is soroljuk őket vármegyénk dicsőséglistájához, de büszkén számon tartjuk eredményeiket.

Az összekötő szálak egyike a *rokon*i kapcsolatokból erednek. A 2012-es londoni olimpia tornász aranyérmese BERKI Krisztián (1985–) édesanyja nagyecsedí volt. Így Krisztián gyermek- és ifjúkora sűrűn átszőtt itteni élményekkel. Hasonló kötődés tapintható ki az 1972-es müncheni olimpián aranyérmes birkózó HEGEDŰS Csaba (1948–) esetében is. Édesanyja mándoki származású. Fia szerezte a magyar sporttörténelem 100. olimpiai aranyérmét. Szoros kapcsolatban áll napjainkig is az itteni emberekkel. Szövetségi kapitányként szerepe volt abban, hogy a kétezres évek elején a legrangosabb birkózó versenyeket rendezték meg Nyíregyházán. Mindkét sportoló elfogadta és szívesen vállalta Nagyecsed, illetve Mándok díszpolgári címét.

Dobogóra ugyan nem állhatott Dél-Koreában, de az 1988-as szülői olimpián 8. helyezéig jutott CSISZTU Zsuzsa (1970–) tornász. A televízióból jól ismert műsorvezető, sportújságíró gyökerei Timár községig érnek. Apja, Csisztu Mihály grafikusművész karrierje innen indult.

Kovács Ágnes (1981–) úszó büszkeségünk anyai ágon kötődik Nyíregyházához. Amíg éltek nagyszülei, rendszeresen tartotta velük a kapcsolatot, míg volt hova hazatérni. Közismert, hogy ő 2000-ben nyert olimpiai aranyat Sydneyben, de addigra már egy bronz is a tarsolyába került Atlantában.

Kiváló röplabdázók voltak a „BISZKU lányok” (Éva és Zsuzsa). Bár karrierjükre fényt és árnyékot egyaránt vetett apjuk politikai múltja, de témánk szempontjából itt csak sportsikerük számít. Részt vettek az 1976. évi montreáli olimpián, és hozzájárultak a majdnem dobogót jelentő negyedik hely megszerzéséhez. Csapatársuk volt a nyíregyházi kedvenc, Csapó Gabriella is.

A rokon szálak mellett fontos csoportalkotó tényező az *edzői munka*. Több egykori olimpikon tudását később edzőként kamatoztatta – vármegyénkben is. Közülük leginkább BOTOS András (1952–) vált „majdnem” szabolcsivá. Két olimpián szállt ringbe, és Münchenben bronzéremmel tudott fellépni a dobogóra. Nyíregyházán közel két évtizeden át kereste, edzette a helyi tehetségeket. Leghíresebb tanítványát – Balog Vilmost – egészen az ötkarikás játékokig vezette.

A kisvárdai női kézilabdázás első virágkorához jelentősen hozzájárult két edző, két volt olimpikon: BERZSENYI Mária (1946–) és MÁTÉFI Eszter (1966–)

A legendás, pályán belüli „puhaságáról” elhíresült DALNOKI Jenő (1932–2006) pedig az 1984-ben csúfosan távozó nyíregyházi Spartacus elakadt szekerét próbálta előbbre tolni. Rövid ittléteik maradandó nyomot azért nem hagytak a sportkedvelő szabolcsi közönségben.

Végül ne feledkezzünk meg arról a néhány sportolóról sem, akik halvány vékony szállal, de azért ragaszkodtak az itteni gyökerekhez, sikereiket azonban teljesen más

közegben, más ország színeiben aratták. Így például Gregory BENKO (1952–) ausztráliai vívó. Nevéből könnyű kihámozni magyar származását. Apja a II. világháborút követően vetődött a távoli szigetre, és fia ott vált ismert sportolóvá. 1972–1984 között négy olimpián képviselte az ausztrál színeket; volt, hogy hosszabb-rövidebb ideig Nyíregyházán készült valamelyik világversenyére.

MAROSZÁN Dzszenifer (1992–) családneve ismerősen cseng nemcsak a sportolói körökben. Újfehértó és Bököny környékén több híres ember született ilyen névvel. Gondoljunk csak a népszerű színésznőre, Marozsán Erikára, vagy a négyszeres válogatott labdarúgóra, Marozsán Jánosra. Utóbbi gyermeke lett Dzszenifer. Amikor az apa aktív pályafutását befejezve Németországban edzősködött, lánya mellette tanulta ki a jó foci fortélyait. Dzszenifer ugyan még Magyarországon született, de második hazájában vált válogatott játékosná. Mi több, 2016-ban Rióban a német csapat élén lett olimpiai bajnok.

Utolsóként említjük a világ legeredményesebb úszóbajnokát, Mark SPITZ amerikai olimpikont. Egyrészt azért, mert az ő kötődése vármegyénkhez a legtávolabbi. Apja nagyszülei vándoroltak ki hajdanán innen Nyírkarász környékéről az USA-ba. Másrészt azért bátorkodunk dolgozatunkban megemlékezni róla, mert ezt a vékony kis összekötő szálát is megőrizte az úszózseni. Mi több, büszkén emlegeti ősei múltját. Külön tisztelet illeti ezért a nemes gesztusért, hiszen egy kilencszeres olimpiai bajnok amerikai sportoló akár említésre sem tarthatná fontosnak.

V. Olimpikonjaink emlékezete

A már többször idézett első részben bővebben szóltunk az olimpikonok megbecsüléséről. Ennek kiegészítéseképpen megemlíjtjük, hogy több bajnokunk, helyezettünk tiszteletére helyeztek el emlékjeleket. Természetesen csak azoknak, akik már sajnos nem lehetnek közöttünk: márványtáblákat, domborműveket, elneveztek róluk utcákat vagy sportcsarnokokat.

Sport- vagy rendezvénycsarnok viseli nevét HARANGI IMRÉNEK (Nyíradonyban 2003 óta), HÓDOS IMRÉNEK (Debrecenben), KULCSÁR ANITÁNAK (Szerencsen 2009 óta) és SZEGEDI KÁROLY KENUSNAK (Újfehértón 2020 nyara óta).

Emléktáblája van a már említett HEGEDŰS ISTVÁN mártír öttusázónak, Kulcsár Anitának, Szegedi Károlynak, Hódos Imrének, 2021 nyara óta Kisvárdán DR. HALASY GYULÁNAK és 2020-tól DR. PIKÓ KÁROLYNAK is. Utcat neveztek el Harangi Imréről, Hódos Imréről.

A 2020-ban közölt eredménylista a következőképpen módosult:

ARANYÉRMESEK:

- 1912 Berty László kard, csapat*
- 1924 Dr. Halasy Gyula sportlövészet
- 1936 Harangi Imre ökölvívás
- 1936 Kárpáti Károly birkózás
- 1952 Hódos Imre birkózás

- 1960 Balczó András öttusa, csapat
- 1968 Balczó András öttusa, csapat
- 1968 Dr. Móna István öttusa, csapat
- 1972 Balczó András öttusa
- 2012 Kőkény Roland kajak-kenu
- 2021 Veres Amarilla vívás**

EZÜSTÉRMESEK:

- 1924 Bertly László kard, csapat*
- 1932 Kárpáti Károly birkózás
- 1948 Mitró György úszás
- 1956 Kovács József atlétika
- 1964 Kulcsár Gergely atlétika
- 1968 Balczó András öttusa
- 1968 Gulácsy Mária törvívás
- 1972 Balczó András öttusa, csapat
- 1976 Kőszegi Imre súlyemelés
- 1992 Szabó Tünde úszás
- 2000 Kulcsár Anita kézilabda

BRONZÉRMESEK:

- 1924 Bertly László törvívó, csapat*
- 1948 Kemény Ferenc torna
- 1948 Mitró György úszás
- 1952 Balogh Ambrus sportlövészet
- 1960 Kulcsár Gergely atlétika
- 1960 Pál László labdarúgás
- 1968 Kulcsár Gergely atlétika
- 1980 Váradi János ökölvívás
- 1992 Béres László ökölvívás
- 1996 Feri Attila súlyemelés
- 1996 Szántó Anna kézilabda
- 1996 Szilágyi Katalin kézilabda
- 2016 Veres Amarilla vívás**

NEGYEDIK HELYEZETTEK:

- 1912 Bertly László törvívás*
- 1928 Kárpáti Károly birkózás
- 1936 Dienes-Oehm Tivadar lovaspóló
- 1956 Hódos Imre birkózás
- 1956 Kovács Miklós sportlövészet
- 1976 Csapó Gabriella röplabda
- 1980 Csapó Gabriella röplabda

- 1980 Oláh Béla súlyemelés
- 1988 Iváncsik Mihály kézilabda
- 1992 Fórián Éva sportlövészet
- 2004 Harsányi Gergely kézilabda
- 2008 Hornyák Ágnes kézilabda
- 2012 Harsányi Gergely kézilabda

ÖTÖDIK HELYEZETTEK:

- 1924 Gáspár Jenő atlétika
- 1948 Mitró György úszás
- 1956 Kovács Miklós sportlövészet
- 1976 Nagy József ökölvívás
- 1976 Szabó Ildikó atlétika
- 1980 Papp Margit atlétika
- 1980 Petrika Ibolya atlétika
- 1996 Popa Adrián súlyemelés

HATODIK HELYEZETTEK:

- 1924 Szomjas Gusztáv sportlövészet
- 1924 Szomjas László sportlövészet
- 1936 Zsitva Zoltán atlétika
- 1952 Kemény Ferenc torna, csapat
- 1956 Krebs Sándor sportlövészet
- 1964 Ivancsó Vilmos röplabda
- 1976 Szegedi Károly kajak-kenu
- 1992 Szabó Tünde hátúszás 200 m

* vitatott a besorolás helyessége

** paralimpiai érmes